

dan, se hoče maščevati nad nasprotnikom; slučajno se mu je bila za to ponudila ugodna prilika. A — za kazen ga je doletela ječa in potem izgnanstvo iz Lizbone. Odpotoval je v Indijo; l. 1553. je stopil v Goi na suho. Dasi je bila ta usoda zanj trpka, bila je odločilna za njegovo epopejo. Središče in vrhunec ji je imel biti Vasco da Gama, ki je odkril pot okrog Afrike v Indijo. V Indiji se je godilo pesniku sedaj bolje, sedaj slabše, kakoršni so bili njegovi predniki. L. 1556—1558 je bil v vojaški službi. Leta 1560. se razbije ladija, na kateri ga je imel ujetega neki poveljnik, pesnik pa si reši življenje in ž njim tudi nedovršeno svojo epopejo. Živel je nekaj časa, celó pri budistih. V Goi si je pridobil naklonjenost podkraljevo in živel dosti srečno. Želel je pa povrniti se v Lizbono. In res je srečno dospel domov o veliki noči l. 1570.; več kot 17 let je bil v tujini — v težavah, bolečinah, žalosti, v nevarnostih, boleznih. »Le nepremagljiva narava, stanovitne telesne moči, velika duševna moč in vzvišen namen življenja, da bi namreč na veke združil svoje ime s slavo svoje domovine: to ga je vzdr-

žalo neoslabljenega, neupognenega.« — Tu v domovini dá na svetlo svojo dovršeno epopejo, dobivši za to kraljevo dovoljenje. L. 1572. je bila natisnena z naslovom: *Os Lusíadas* | de Luis de Camoêns | Com Privilegio Real. — O poslednjih letih njegovih vemo le malo. L. 1578. se mu je dovolila — kakor že poprej — zopet za tri leta državna podpora, dné 24. decembra 1579. je šel sam poslednjič v blagajnico ponjo. L. 1580. je prišla v Lizbono zopet kuga in zgrabila tudi pesnika, ki je poslednji čas bolehal. Prinesli so ga v bolnišnico za okužene. Jeden izvod svojih Luzijadov je imel seboj, drugega nič; podaril ga je duhovniku, ki mu je prinesel sv. popotnico. Niti rjuhe ni imel veliki pesnik, da bi se ž njo pokrtil, in ko je kmalu potem umrl, niso imeli ničesar, v kar bi zavili njegovo truplo; hiša nekega prijatelja mu je ponudila poslednje zagrinjalo. Z drugimi mrličii vred je bil pokopan dné 10. junija 1580. l. pri cerkvi sv. Ane.

Táko je bilo pesnikovo življenje. Sto stvarij bi bilo vrednih, da bi jih iz te knjige še posebej omenili.

(Konec.)

Došla nam je iz Amerike ta-le prošnja, katero razglašamo dobrim Slovencem:

Bratom v pomoč!

*Ker je nas Slovencev v Clevelandu nad 1200, Hrvatov ne vpoštevajoč, darovali smo vsak po svoji moči za napravo slovenske cerkve tukaj: a zbrana vsota je veliko preneznatna. Seveda, ko bi bili vsi dobri, bilo bi lahko; a mnogi so mlačni, nekateri moralno globoko propali zaradi pomanjkanja trajne vzpodbude v cerkvi. Nizko in materijalno mišljenje večine tukajšnjih rojakov si lahko razlagate, če se ozirate na to, da se ubogi trpin trudi kakor „brez-vse-nade“ človek v tovarnah, napolnjenih z dimom in neznosno vročino; on uživa radost le takrat „na zemlji“, kadar se piva nasrka, da ne vé, ali je noč, ali je dan. Ni se treba čuditi potem, če so „the Krainer's“ na jako slabem glasu, na glasu za oliko neznajočih, surovih razrodov. Koliko jih je že v najskrajnejši bedi, a kar je najhuje, koliko jih je brezbožno poginilo! Obračamo se torej do blagih sokrvcnikov, naj prihité že zaradi sorodnosti nam v pomoč. — Ti mili Zveličar vsaj ne bodeš pripustil, da bi ta glas „vpijočih“ brezuspešno odmeval od človeških src. Poskrbel bodeš za čast svoje Matere, kateri na slavo bodi posvečena, če je troja volja, naša bodoča cerkev. Z zaupanjem prosimo, naj blagoizvoli marsikak usmiljen samarijan poslati denar, katerega skoro ne more bolje in plemeniteje uporabiti, najceneje po poštni nakaznici na ta-le naslov: **Vitus Hribar, 354 Lake St., Cleveland, Ohio, America.** Za izkazano dobrohotnost plati Marija!*